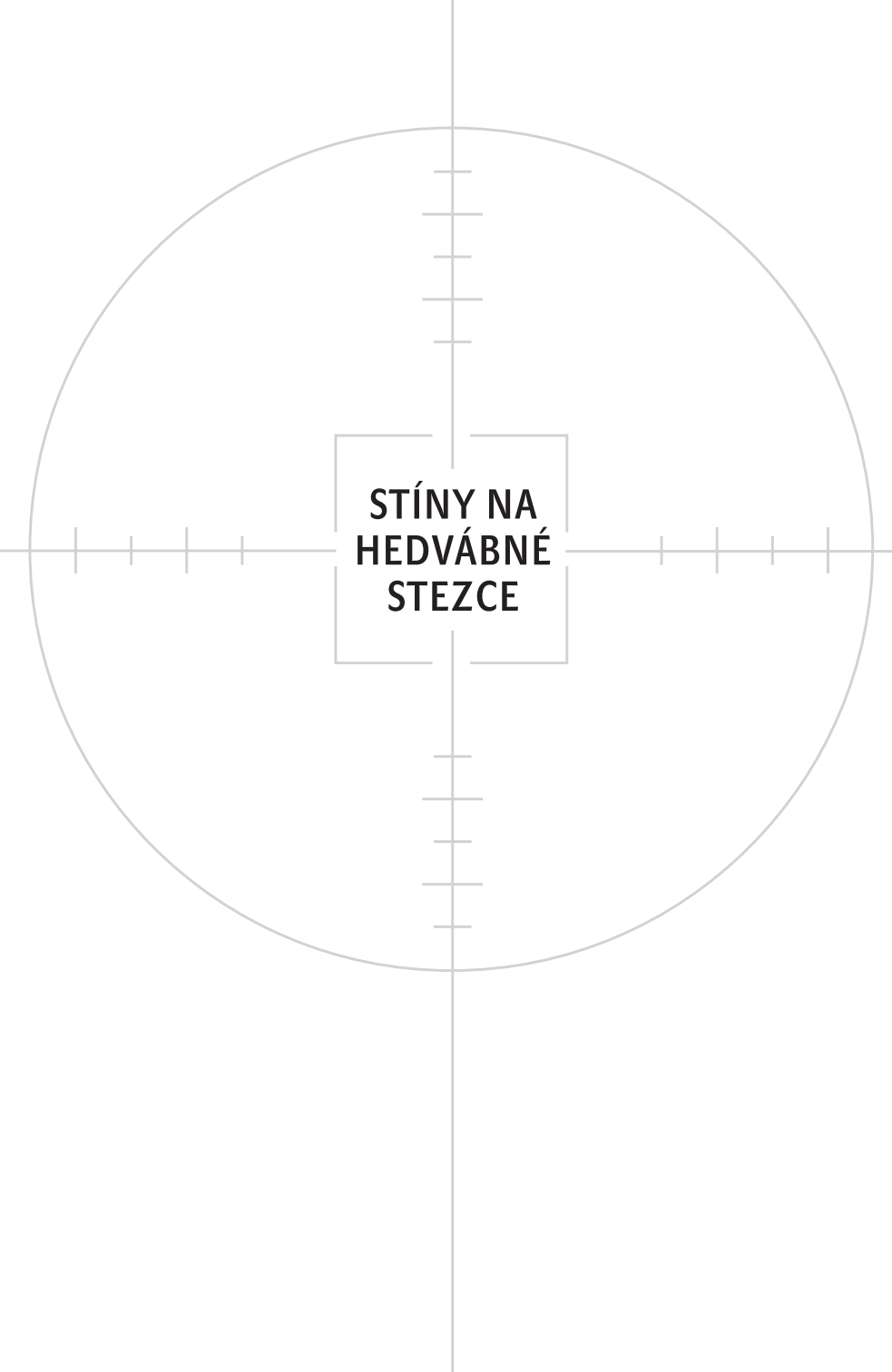

STÍNY NA HEDVÁBNÉ STEZCE

**LARS FINDSEN
JACOB WEINREICH**

PRELOŽILA MICHAELA WEBEROVÁ

The diagram features a large circle centered on the page. A vertical line and a horizontal line intersect at the center, forming a crosshair. Along the vertical line, there are five pairs of short horizontal tick marks, one pair above and one pair below the center. Similarly, along the horizontal line, there are five pairs of short vertical tick marks, one pair to the left and one pair to the right of the center. In the center of the circle, a square is drawn, aligned with the axes. Inside this square, the text "STÍNY NA HEDVÁBNÉ STEZCE" is written in a bold, sans-serif font, centered both horizontally and vertically.

**STÍNY NA
HEDVÁBNÉ
STEZCE**

© Lars Findsen & Jacob Weinreich
and JP/Politikens Hus A/S in agreement
with Politiken Literary Agency 2024

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michaela Weberová, 2026
Cover © Martin Kopecký, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-6998-8 (pdf)

STÍNY NA HEDVÁBNÉ STEZCE

LARS FINDSEN
JACOB WEINREICH

přeložila Michaela Weberová

VENDETA

„Time is an ocean but it ends at the shore. You may not see me tomorrow.“

„Čas je jak moře, ale má i svůj břeh, může být pozdě zítra k ránu.“

Bob Dylan
překlad Jaroslav Svoboda

„Pokračující ubývání mořského ledu otevírá nové námořní cesty a nové příležitosti pro obchod. ... Arktické námořní cesty by se mohly stát Suezským a Panamským průplavem 21. století.“

Mike Pompeo, bývalý ředitel CIA

PROLOG

Bývají to spíš draci, pomyslel si Jang Lee při pohledu na dva světle šedé umělohmotné slony stojící u vchodu do restaurace China House na Amagerbrogade. Vystoupil z auta.

Je krásný den. Na ledově modrém nebi ani mráček, přetínají ho pouze bílé čáry od letadel. Vzhledne. Ve Spojených státech žijí i takoví hlupáci, kteří stopy po letadlech nazývají *chemtrails* a myslí si, že obsahují chemické látky, které mění lidi v zombie.

Zastrčí ruku do kapsy a nahnátne pistoli. Takový starý zvyk. Jang Lee otevře dveře a vejde dovnitř. Málem vrazí do velikého akvária, které stojí hned za nimi. Tlustí oranžoví kapříci líně proplouvají mezi zelenými rostlinami. Jang Lee od nich odtrhne pohled a vejde do restaurace, kde právě usedá ke stolu nějaká rodinka. Mladá matka k Jang Leeovi zvědavě stočí oči, možná kvůli jeho namodralým vlasům. Pak obrátí pozornost zpátky ke dvěma synkům, kteří se vydali k bufetu.

„Dobrý den,“ přivítá Jang Leea jeden z číšníků a usměje se na něj.

„Kde je Kao Li?“

„Myslím, že v kuchyni. Nebo v kanceláři. Mám pro něj dojít?“

„Ne, najdu si ho sám,“ odpoví Jang Lee.

Jde skrz restauraci. Cestou sebere z bufetu malý jarní závittek a strčí si ho do úst.

Jang Lee je rád, že není maskovaný. Takhle může restauraci procházet úplně v klidu.

Vejde do dlouhé, úzké chodby. Pak Jang Lee otevře dveře nalevo a nahlédne do liduprázdné kanceláře. Psací stůl, štos papírů, starý počítač a něco, co by tam nečekal: o zadní stěnu jsou opřené lyže. Zavře dveře a vezme za kliku na opačné straně chodby. Zamčeno.

Jang Lee hledí ke kuchyni. Dveře jsou otevřené, vidí pojízdný vozík plný pánví a hrnců a velkou průmyslovou myčku nádobí. Stoupá z ní pára.

„Kde je Kao Li?“ zeptá se dívky, která právě vyšla z kuchyně.

„Tamhle,“ houkne. Pohodí hlavou a proběhne kolem něj.

Jang Lee chvíli počká. Zhluboka se nadechne, nervozita ho netrápí. Nikdy ho nic netrápí, když se chystá splnit úkol. Muže jménem Kao Li nezná, nemá důvod být nervózní. Jang Lee ujde posledních pár kroků a vstoupí do kuchyně. Okamžitě Kao Liho pozná. Stojí u sporáku a o něčem živě diskutuje s jedním z kuchařů.

„Kao Li?“ ujistí se Jang Lee. Muž u sporáku se k němu otočí.

„Jo.“

„Něco pro vás mám. Pozdrav.“

„Od koho?“

„Od Čou Ťin-pchinga.“

„Čou Ťin-pching? Toho neznám.“

„Zamyslete se,“ řekne Jang Lee.

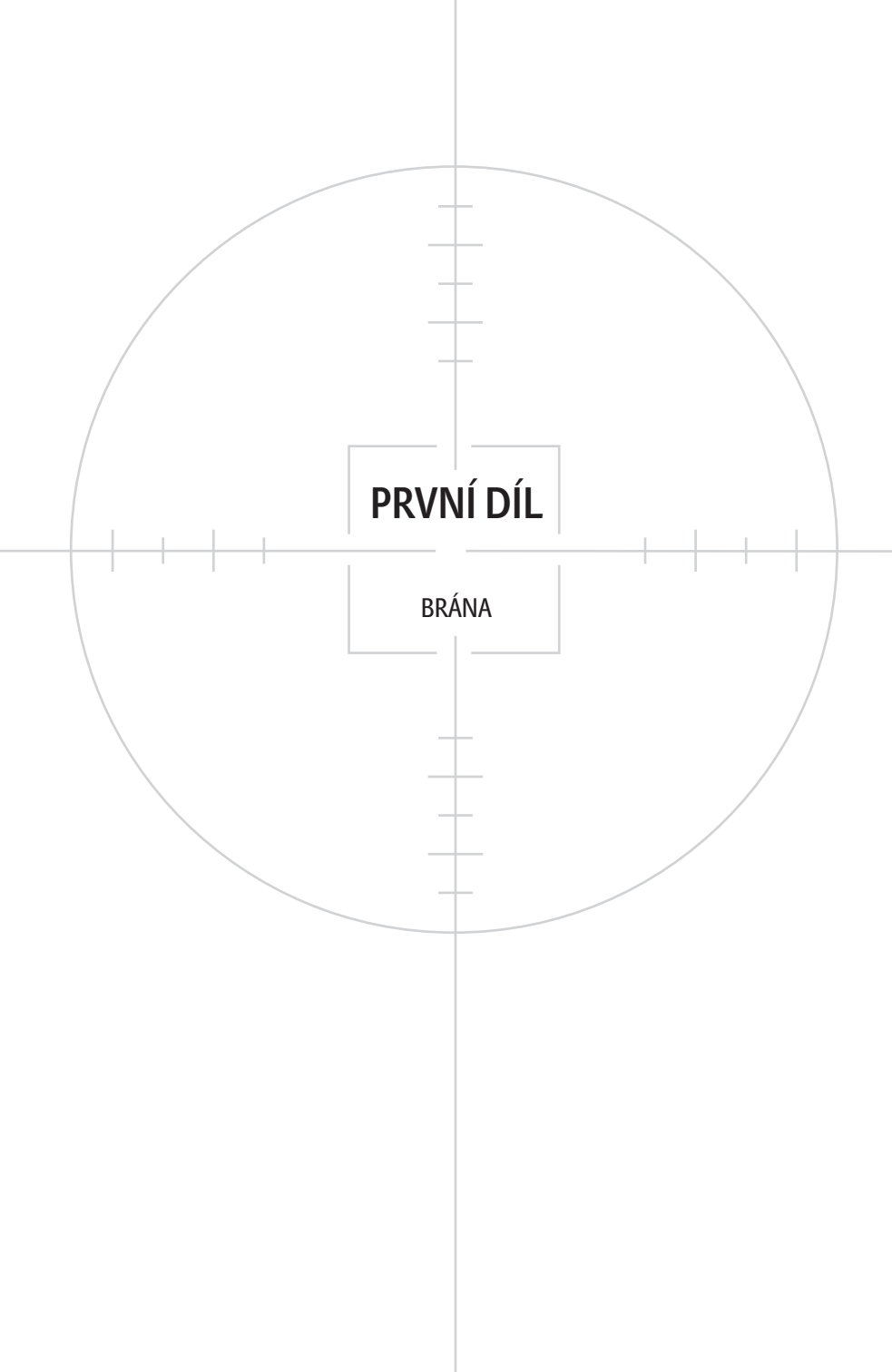
„Neznám ho,“ prohlásí Kao Li po krátkém přemýšlení a rozhodí omluvně rukama, ale působí najednou trochu nejistě.

„To je smutné,“ opáčí Jang Lee, „ale stejně vám mám od něj vyřídit pozdrav.“

Jang Lee sáhne do kapsy a vytáhne pistoli. Kao Li se ani nestačí zatvářít vyděšeně, spíš překvapeně. Jang Lee nepotřebuje mířit.

Třikrát vystřelí. Dvakrát do hrudníku a jednou do obličeje. Jak Kao Li padá na zem, strhne s sebou jeden z hrnců. Po podlaze se rozlije nudlová polévka. Čirá nazelenalá tekutina vystříkne Jang Leeovi na kalhoty. Uslyší něčí křik. Možná toho kuchaře, co stojí vedle, nebo dívky, která se objevila ve dveřích.

Jang Lee zastrčí pistoli zpátky do kapsy, projde kolem ní do chodby a skrz restauraci dojde k autu, které zaparkoval napůl na chodníku. Je spokojený a nemá naspěch.

PRVNÍ DÍL

BRÁNA

TURECKO – SRPEN 2023

A když dům dostavíš, přijde smrt. Maja neví, odkud tohle staré turecké přísloví zná, ale myslí si, že poselství znepokojivých slov je jí jasné. Dosáhnout cíle je nebezpečné. Je potřeba pokračovat, krok za krokem, den za dnem, být neustále v pohybu. To proto teď stojí na silnici plné děr na okraji Antalye v jihozápadním Turecku? Protože nedokáže nic jiného, a už vůbec ne sedět doma na rohovém gauči v třípokojovém bytěčku v kodaňském Vesterbro s Jonasem a Emmou a čekat, až uplyne další den?

Maja se do Turecka dostala poprvé v šestnácti letech, kdy s rodiči strávila týden v Istanbulu. Byla to nejdelší a nejúnavnější jízda na světě. Maja dodneška netuší, proč její rodiče trvali na tom, že tři tisíce kilometrů dlouhou cestu zdolají autem. Skoro celý týden se s matkou jenom hádaly. Jednou večer se do sebe v davu ve Velkém bazaru už málem pustily, až se do toho vložil nějaký postarší muž. V noci Maja ležela na ubohé posteli v hotýlku kousek od Taksimského náměstí a po její gymnaziální lásce Rasmusovi se jí stýskalo tak moc, že celý večer brečela, dokud neusnula.

Ale tenhle stesk ani protivná matka Maje nezabránila, aby si tuhle obrovskou, chaotickou, hlučnou a ve spoustě věcí nemožnou zemi, která se nedokáže rozhodnout, jestli leží v Evropě, na Blízkém východě, nebo kde vlastně, na první pohled nezamilovala. Zemi, která jako *enfant terrible* neustále sklouzává po okraji západní civilizace. Už tehdy, když hleděla na

Bospor a tmavě modré moře, si pomyslela, že Istanbul má svou naprosto jedinečnou poezii.

Od té doby se Majin vztah k Turecku zredukoval na Gülüsumův fantastický bulgurový salát s čili, hnědým cukrem a spoustou česneku. Postarší turecký učitel matematiky, kterého však už dost podánštilo pětadvacet let prožitých ve Vanløse, nosívá na akce ve škole, kam chodí dcera jejího partnera, vždycky něco chuťově zajímavého.

Vzpomínka na Dánsko, Jonase a malou Emmu by v ní měla probudit stesk, ale Maja je příliš soustředěná, než aby se nechala rozptýlit.

Rachocení autobusu, který se pomalu rozjíždí poté, co z něj Maja vystoupila, ji vrátí zpátky do přítomnosti. Ta pro čtyřiatřicetiletou Maju Birkovou momentálně znamená zaprášenou silnici v jižním Turecku, průměrnou teplotu kolem čtyřiceti stupňů, překocný odpadkový koš a plechovky od coly, plastový odpad povalující se v příkopu a starého chromého kocoura belhajícího se přes silnici k jejímu prozatímnímu cíli: hotelu Sublime Porte.

Na jeho poloze však nic vznešeného, jak by snad mohl název naznačovat, není. Je vklíněný mezi otlučenou benzinku a betonovou budovu, ze které trčí ocelové výztuže a vypadá na spadnutí. Maju na okamžik napadne, že tu zůstane. Prostě se vypaří, vypne telefon a hodí všechno za hlavu. Tady by ji nikdo nikdy nehledal. Tak dost, okřikne sama sebe. Za týden budu zpátky doma. Energickými kroky přejde ulici.

Maja se na chvilku zastaví, pohlédne na svůj odraz ve skleněných dveřích a teprve pak vejde do hotelové recepce. Velkou část zdi zabírá předimenzovaný obraz tureckého prezidenta ve zlatém rámu, před ním je kovový stojan s turistickými brožurami lákajícími na výlety k Hadriánově bráně, mešitě Yivli a do aquaparku. Odněkud zezadu bzučí blízkovýchodní popová hudba. Tady v mramorem obloženém foyer je teplota o něco lidšější, možná díky primitivnímu ventilátoru stojícímu na polici za dokonale nalíčenou mladou ženou u pultu.

„Měla bych tu mít rezervovaný pokoj.“

„Na jaké jméno?“

„Laura Hansenová,“ odpoví Maja.

Prisune k ženě přes pult svůj pas. Recepční ho bez zájmu otevře a pak ji vyruší pípnutí telefonu. Nehty jí čile klouzají po displeji, když Źuká odpověď. Pak znovu obrátí pozornost k Maje.

„Pokoj číslo čtyřicet čtyři. Čtvrté patro, musíte po schodech. Výtah nefunguje, na wi-fi nepotřebujete heslo, stačí se zalogovat číslem pokoje,“ informuje ji mladá recepční a podá jí kartu k otevření dveří a letáček na desetiprocentní slevu v blízké restauraci.

„Díky,“ usměje se Maja.

S pocitem, že první etapu má úspěšně za sebou, jde ke schodům. V 6.55 hodin ráno vzlétlo letadlo z letiště v Billundu s ní a dalšími třemi sty cestujícími a hloučkem delegátů v uniformách cestovní kanceláře Sun-Charter, kteří měli všichni namířeno do Antalye. Maja měla koupený pouze let bez ubytování a ovládl ji ohromný pocit úlevy, když se někde mezi odletovou branou a celnicí konečně vymanila z davu turistů. A podobný pocit se jí zmocnil i teď, když vstoupila na chodbu ve čtvrtém podlaží a snažila se zorientovat.

Číslo 44 je až na konci dlouhé, úzké chodby. Tiché cvaknutí zámku vpustí Maju do hotelového pokoje, který by to na Tripadvisoru dotáhl maximálně tak na dvě umolousané hvězdičky. Zašlými balkonovými dveřmi sem šikmo svítí polední slunce. Někde za všemi těmi bílými hotely na pobřeží lze tušit azurově modré Středozešní moře.

Maja se na chvíli posadí na postel a myšlenka zmizet někde v téhle zašlé čtvrti mimo dosah všeho a všech se vrátí. Vzchopí se, svlékne si většinu oblečení a pustí se do svého každodenního dvanáctiminutového „kardio a core tréninkového programu“ zahrnujícího padesát dřepů, čtyřicet cviků na protažení paží, šedesát sklapovaček, tříminutovou výdrž v prknu a nejrůznější cviky na ohebnost a pružnost. Nastaví

budík na pět minut, lehne si se zavřenýma očima na chladivé dlaždice a nakonec ji krátká, ale ledová sprcha postaví zase na nohy. Potom rutinově a neslyšně prozkoumá místnost a záhy konstatuje, že ji tu nikdo nebude rušit. Pak se oblékne. Kraťasy z výprodeje, černé trekingové boty a seprané tričko. Natáhne se pro šátek, zaváže si ho kolem pasu, vyjde z pokoje a sejde do recepcce.

Recepční je zaujatá mobilem, ale Maje se podaří upoutat její pozornost. Vysvětlí jí, že na několik dní odjede navštívit přítele, který má pronajatý dům v horách. Pokoj tedy nebude třeba uklízet, dokud se koncem týdne nevrátí, aby si zbývajících pár dní pořádně odpočinula na pláži, než se bude muset vrátit do Dánska. „Mimochodem,“ dodá Maja, „nemohla byste mi poradit, jak se dostanu na autobusové nádraží?“

Když Maja vyjde před hotel, sluneční brýle ji ochrání před ostrým světlem, ale do horka narazí jako do zdi. Projde několika ulicemi podle popisu cesty od recepční. Pak se otočí a chvíli se courá jen tak nazdařbůh opačným směrem. Přejde malé parkoviště, obejde rachotící popelářský vůz a jde dál. Uvolní z pasu šátek, ováže si ho kolem hlavy, aby zakryla světlé vlasy, a vejde do labyrintu stánků představujícího místní tržnici. Prochází se úzkými arkádami, tu a tam se náhodně zastaví a vyfotí si pár selfíček. Po hodině zdánlivě bezcílného putování tržnici opustí a pár uličkami projde na náměstíčko, u kterého se nachází autodílna. Posadí se do jedné z mnoha malých čajoven, obsluha jí donese sladký turecký čaj v typické tulipánovité sklenici a ona si prohlédne v telefonu selfie z tržnice. Nevidí nic nezvyklého. Po půl hodině vyjde z dílny naproti muž ve středních letech.

Chlapík přejde přes ulici na náměstí a už skoro zmizí v boční ulici, když Maja zahlédne, že nasedá do starého auta. Chvíli sedí, aniž by nastartoval. Maja mezitím sledovala náměstí. Nikdo se po muži nepodíval, nesáhl po telefonu ani se nezvedl k odchodu. Muž nakonec nastartuje a odjede. V Majině zorném poli stále nikdo nereaguje. Ještě chvíli posedí, zaplatí

a pomalým krokem se loudá křížem krážem zaprášeným předměstím směrem k moři.

Na větším parkovišti před supermarketem Maxi stojí pod naklánějící se stříškou auto. Když muž za volantem zachytí Majin pohled, popojede o kousek dál a zastaví, aby si Maja mohla nasednout na sedadlo spolujezdce.

Bez jediného slova jí podá tlustou hnědou obálku a dojede k benzinové stanici, vystoupí a vejde do obchůdku. Zatímco je pryč, otevře Maja zapečetěnou obálku, vyjme z ní obsah a položí si ho do klína. Pas, pojištění, řidičský průkaz, MasterCard a v přepočtu dvacet tisíc dánských korun v tureckých lirách, bankovky jsou rozdělené na dva stejně velké svazky. „Na shledanou, Lauro Hansenová,“ zašeptá Maja a otevře pas. „A ráda bych tu přivítala Signe Merete Lundovou, archeoložku přijíždějící na obhlídku vykopávek na východě země, na kterých se podílí Kodaňská univerzita.“

V obálce najde také cestovní dokumenty z Dánska do Turecka včetně použitého palubního lístku z letu před třemi dny, několik map východního Turecka s označenými místy vykopávek a archeologickou dokumentaci univerzitního projektu.

Maja si zastrčí jeden svazek bankovek do kapsy a vymění dokumenty Laury Hansenové z ledvinky za papíry Signe Merete Lundové. Lauru Hansenovou uschová do obálky a tu zastrčí do přihrádky na rukavice. Rozhlédne se po autě. Je to malý bílý nissan. Podle dohody v něm není žádná nežádoucí elektronika. Přesune se na místo řidiče a právě v tu chvíli vyjde z benzinky muž, který ji předtím nabral.

Maja si ho prohlédne, když kráčí k ní a k bílému nissanu. Korpulentní muž ve středních letech, knír mu téměř zakrývá ústa a v ruce drží zapálenou cigaretu.

„Díky, Muhamme,“ poděkuje Maja muži, který se usadil na místo spolujezdce.

„Všechno, jak má být?“ zeptá se jí muž s podmanivým přízvukem. „Vybrala jste si pro příjezd opravdu horký den. A zítra to bude ještě horší. Já se chystám do Alanye. Děti fandí

fotbalistům z Alanyasporu. Půjdem se podívat na zápas proti Trabzonspor,“ dodá Muhammad. „Antalya je na mě moc velká. Veliké město, spousta aut, moc hluku. A naprosto šílení lidi. A všichni kouří.“ Muhammad se usměje a zvedne do vzduchu vlastní cigaretu.

Maja vezme druhý svazek bankovek a podá je Muhammadovi.

„Vy jste dobrý člověk, ať nad vámi Alláh drží ochrannou ruku,“ poděkuje jí a zastrčí si peníze do kapsy. „Jede dobře, nádrž má plnou, akorát klimatizace funguje, však víte... jen taktak. Na mě by bylo malé, ale já přece jen zabírám trochu víc místa než vy. Kdy se vrátíte z těch vašich vykopávek?“

„Za dva dny,“ odpoví Maja. „Možná za tři.“

„Dobře. Tak tu budu ve stejnou dobu za dva dny i den po té a pro jistotu ještě další den. Spolehněte se,“ zakončí Muhammad a vystoupí.

Maja na okamžik zavře oči. Čeká ji dlouhá cesta. Šestnáct set kilometrů. Tisíc šest set kilometrů v mizerném nissanu, kde je málo místa na nohy a klimatizace funguje jen občas. Šestnáct set kilometrů s dalším falešným pasem při plnění úkolu daleko od domova.

Proč vlastně? pomyslí si Maja při zpáteční cestě do hotelu Sublime Porte. Proč jsem to neudělala jako Jonas? Čtyři roky na pedáku a pevné místo v Pampelišce, integrované školce s jeslemi ve čtvrti Vesterbro. Třicet sedm hodin týdně, maximálně. Pořádná dlouhá dovolená, občas nějaký ten sick day, a jakmile vymění poslední plenku, zavře za sebou žlutou branku a vyjde na ulici Knuda Lavarda, má prostě volno. Protože proto, pomyslí si Maja v ozvěně odpovědi, ke které se až příliš často musí uchýlovat, když se jí Emma na něco zeptá. Proč už musím jít spát? Proč nemůžu dostat ještě bonbon? Protože proto.

Maja zaparkuje v liduprázdné vedlejší ulici kus od hotelu. Sundá si šátek z hlavy a zbytek cesty dojde. Když vejde na recepci, stojí za pultem stále táž mladá žena. Copak nemá nikdy

volno? pomyslí si Maja a vyběhne po schodech. Odemkne si, zajde do koupelny a stoupne si na záchodovou mísu. Odstrčí jednu ze zažloutlých stropních desek a zasune za ni obálku s dokumenty Laury Hansenové. „Na shledanou později, milá Lauro!“

2

TURECKO

Silnice v jihovýchodním Turecku jsou lepší, než se Maja obávala. Ubíhá hodina za hodinou, kdy jsou Majinou jedinou společností nekonečný asfalt, světlemodrá jezera, zaprášená městečka a dravci majestátně se vznášející nad zubatými vrcholky hor. Občas rovnou silnici vystřídá kopcovitější terén, ostré zatáčky, hluboké soutěsky, údolí s bujnou vegetací a zelené olivové háje zalité posledním denním světlem. A pak náhle, rychle a nečekaně, z nebe spadne černá opona a světlo je pryč.

Kolem osmé hodiny večer Maja zastaví u čerpací stanice a koupí si bagetu, něco malého na cestu a pití na noc. Bagetu sní hned a kelímek s kalnou kávou zastrčí do mezery mezi čelním sklem a přístrojovou deskou, a když vyjede, trochu kávy vyšpláchne. Hudba linoucí se z chraplavého rádia je místní pop, občas přerušovaný americkými hity. Maja se snaží na nic nemyslet. Prostě jede a nenechá žádnou myšlenku kroužit v hlavě moc dlouho. Cíl je v nedohlednu, a tak je třeba soustředit se vždy jen na další hodinu. Maja je vycvičená, aby dokázala své myšlenky kontrolovat. Má výcvik v řízení auta, v pohybu po cizích zemích, naučili ji, jak do mysli nepustit negativní myšlenky a místo toho se soustředit na cíl, který v případě této cesty tvoří městečko Uludure na východě Turecka, u hranice s Irákem. Městečko se nachází v oblasti, kterou Kurdové považují za součást Kurdistanu, jenž na mnoha místech přesahuje tureckou státní hranici. Maja tam ještě nikdy nebyla, ale z přípravného plánování město i jeho okolí dobře zná.

Kolem půlnoci ze silnice sjede. Ve tmě si povšimla šterkové silničky vedoucí doprava do údolí. Zacouvá na ni a po nějakých sto metrech zajede mezi stromy. Auto stojí čelem do silnice. Zamkne dveře, sklopí si sedadlo, ale jen tolik, aby byla v případě nutnosti schopná hned řídit. Nastaví na mobilu budík na patnáct minut, zavře oči – a s trhnutím se probudí minutu předtím, než alarm zazvoní. Vystoupí do teplé noci a protáhne se. Vráť se do auta, sní čokoládovou tyčinku a spláchne ji vlažnou colou. Musí jet dál.

Dlouhé noční hodiny v autě stráví mimo jiné tím, že se snaží příliš nemyslet na Jonase. Najednou má chuť mu zavolat. Není správné, že Jonas neví, kde Maja je. Je špatné, že nemá ponětí o tom, co Maja dělá. Jenomže v tomhle světě je toho tolik špatného, a právě o to v její práci jde. Aby chránila Dánsko a dánské zájmy.

Jak přesně je chrání, o tom Maja nesmí svému příteli nic říct. Nesmí o tom mluvit s nikým mimo službu, protože její práce vyžaduje mlčenlivost, a to i vůči jejím nejbližším. Kdyby informace skončily ve špatných rukou, mohlo by to v konečném výsledku rozhodovat o životě a smrti Maji a jejích kolegů.

Blíží se nejhorší část noci. Čas, kdy pomalu přechází v ráno. Aby se Maja udržela vzhůru, využije starý trik, který ji naučil Gregers Schmidt, šéf operativy vojenské zpravodajské služby. Bez toho, aby zastavila, a s levou nohou stále na plynu si stáhne pravou botu a ponožku. Pak zapne větrák a nastaví ho tak, aby proud vzduchu směřoval k pedálům. Chladný vzduch jí fouká na chodidlo a udržuje ji bdělou.

Provoz na silnici pomalu houstne a v prvních paprscích slunce se ve zpětném zrcátku začínají mihotat blyštivé hory. Maja je na cestě už přes patnáct hodin a blíží se k cíli. Špinavým okénkem zahlédne menší vojenský konvoj pohybující se po silnici o něco dál. V mraku narudlého prachu ji mine několik obrněných vozidel s vojáky na korbě. Politická a vojenská organizace PKK, Strana kurdských pracujících, má hlavní tábor v Iráku, hned za hranicí. Turečtí vojáci v této oblasti

neustále patrolují, občas se odněkud z hor ozvou výstřely. Hornatá oblast mezi Tureckem, Irákem, Sýrií a Íránem přitahuje jako magnet nespokojence z celého světa. Kmenoví válečníci, pašeráci, teroristi, extremisti, zločinecké bandy, nikdo nechybí. A jen o kousek dál operují houževnaté skupiny Islámského státu a nadále sní o novém kalifátu.

Vojenský konvoj přejede, ale brzy se objeví jiný a Maja rozhodně nechce, aby ji zastavili. Signe Merete Lundová je archeoložka. Specialistka na blízkovýchodní vykopávky, která se zabývá asyrskými kupeckými dopisy z doby bronzové. Má vyzvednout svého asistenta. Maja má dokumenty, které tohle všechno potvrzují. Pokud by někdo cokoli z téhle krycí historiky prověřoval, všechno bude souhlasit. Sama ji pomáhala vytvořit, takže je klidná. Přesto však není radno cokoli riskovat, světlé vlasy má zakryté šátkem, ale jasně modré oči neschová. Maja nezapře, že je Dánka, a už to, že se nějaký Skandinávec pohybuje tak daleko na východě, by vzbudilo údiv a podezření.

Přes cestu přechází starý pastýř se stádem mečících koz, a tak je nucena několik minut počkat. O kousek dál se musí slalomem vyhnout několika hlubokým kráterům v asfaltu, způsobeným možná granáty. Proděravělá cedule ukazuje cestu k Uludure a Maja se usměje při pomyslení, že za chvíli dorazí do cíle.

Uludure leží hned u hranice s Irákem a přes svou omezenou velikost je považováno za jedno z nejdůležitějších měst provincie Sirnak. Obývají ho převážně Kurdové. Maja se naučila o kurdských kmenech všechno. Sefikan, Atmanikan, Cudikan. Vzpomene si na spolužáka Sadara ze základní školy, přestože to je už přes dvacet let. Sadar s krásnými smutnými očima vyrostl v kurdské rodině v Bagdádu. Jeho otci uvízla v boku kulka, kterou lékaři nedokázali odstranit, a tak ten chudák mohl jenom koukat na televizi. Maja Sadara a jeho kurdskou rodinu několikrát navštívila v malém bytě na sídlišti Urbanplanen. Seděli na pohovce potažené koženkou,

vyplňující skoro celý obývací, pili kurdský čaj a sledovali filmy s Bruceem Leem.

Místo setkání je malá křižovatka na západním okraji Uludure. Maja přijela načas, přesně podle plánu. U křižovatky je pouliční kavárna nabízející skvělý výhled na zastávku autobusu. Maja zaparkuje, zajde dovnitř a objedná si pořádně sladkou tureckou kávu. Posadí se a čeká. Kolem kavárny, křižovatky a zastávky panuje ticho a klid, ale za chvíli na zastávce zastaví vysloužilý autobus, ze kterého vystoupí barvitý hlouček lidí. Maja okamžitě zaregistruje mladého vytáhlého muže, který se rozhlédne kolem a pak vyrazí na opačnou stranu, pryč od kavárny a od křižovatky. Maja trpělivě vyčkává a ujišťuje se, že nikde není patrná neobvyklá aktivita. Pak položí na stůl pár lirových bankovek, venku nastoupí do bílého nissanu a rozjede se za ním. Když k němu dojede, stojí muž se založenýma rukama na obrubníku. Černé vlnité vlasy má zaprášené a vousy delší, než když ho Maja viděla naposledy, ale dolíčky ve tvářích jsou pořád stejné. Maja zastaví u kraje, vystoupí a jde k němu.

„Takhle už se dál setkávat nemůžeme,“ začne Maja a obejmě ho. Nedokáže se ubránit smíchu.

„Smrdím?“

„Jo. Trochu,“ zasměje se Maja.

„Nemyl jsem se už tři dny.“

„Ale jsi tady, příteli. A to je to podstatné.“

„Byli jsme přece dohodnutí,“ odvětlí Ramin. Vypadá na míň než na svých jedenatřicet let. Určitě je to téma očima, říkávala si vždycky Maja. Hledí na svět jako zvědavé dítě, bez předsudků a nedůvěry, což je dost udivující vzhledem k tomu, že vyrůstal v uprchlické rodině. Jeho rodiče utekli do Dánska v roce 1987 před šílenstvím íránsko-irácké války. Oba otcovi bratři padli v pouštní válce, která se téměř deset let odehrávala před očima nevěřičně zírajícího světa a vyžádala si životy víc než jednoho a půl milionu lidí. Jednou ráno se Raminův otec rozhodl dezertovat. Útěk byl dramatický, ale o několik měsíců

později rodina nakonec doputovala do malé vesnice kousek od Roskilde a započala úplně nový život daleko od perzekucí islámské vlády a regionálního imperialismu Saddáma Husajna.

O pár let později přišel na svět Ramin. Vyrůstat v Dánsku coby potomek íránských rodičů nebylo snadné. Jako dítě muslimů narážel často na odpor. Při jednom z prvních setkání Ramin Maje vyprávěl, jak v osmi letech začal hrát v místním klubu házenou a někteří rodiče jeho spoluhráčů vyhrožovali, že své děti kvůli nevhodným barvám v družstvu odhlásí. Ramin se však nenechal zlomit a vedl si výborně nejen na základní škole, ale i na gymnáziu a nakonec i při náročném studiu informatiky na Kodaňské univerzitě.

„Máš hlad?“ zeptá se Maja.

Ramin přikývne a posadí se do auta. Maja vytáhne z přehrádky na rukavice igelitový pytlík. Kešu, cola, voda a čokoládové tyčinky.

„A kde je můj Big Mac?“ šklebí se vesele Ramin. „Ve smlouvě mám napsáno, že až mě vyzvedne archeoložka, přiveze mi hamburger s hranolkami. A jako zákusek banán v čokoládě.“

„Banány v čokoládě už přece nikdo nejí.“

„Já jo.“

„Náhodou jsou docela dobré,“ ukáže Maja na sladké tyčinky. „Trochu jako Snickers, na turecký způsob.“

„Momentálně bych slupnul cokoliv.“

„Jsi v pořádku?“

„Jo, ale byla to dlouhá cesta pěšky i autobusem. Hlavně pěšky. Ukážu ti, jaké se mi na levé noze udělaly puchýře. Bolí jako svině.“

„Ten pohled si nechám ujít.“

Pokračovali půl hodiny na západ a pak Maja rezolutně zajela do protisměru a zastavila u malé kavárny.

„Zůstaň tady, skočím pro pořádné jídlo,“ oznámí a vystoupí z auta.

Přítáhne si šátek pevněji kolem vlasů a rychle se rozhlédne na obě strany. Proč je najednou nervózní? Pár vteřin nad tím

uvazuje. Většinou se na své instinkty může spolehnout, ale teď nic špatného nevidí. Vejde dovnitř a koupí kebab a colu.

Nervozita ji však neopouští.

Nedokáže ji ze sebe setřást, ani když ujedou několik kilometrů, nejprve vysokou rychlostí a potom pomaličku jako šneci a před nimi ani za nimi na silnici stále nejsou žádné známky života. Průběžně zvedá hlavu k obloze, jestli nezaehlédne nějaký dron, ale nevidí nic. Ve vysoko položené zadržnuté zatáčce, kde je dobrý výhled na obě strany, zajede na parkoviště s výhledem.

Oba vystoupí z auta a posadí se na kamennou zídku na okraji vyhlídky nad propastí, přesně tak daleko od auta, aby mohli nerušeně mluvit, i pokud by v autě – což neočekávají – byl namontovaný odposlech.

„Najíme se tady,“ řekne Maja.

„Ale nejdřív ti dám tohle,“ opáčí Ramin a natáhne k ní ruku.

Maja si od něj vezme flešku, kterou jí podává, a Ramin se pustí do kebabu. Maja nedokáže odtrhnout oči od věčičky, kterou drží v ruce. Co všechno kvůli ní bylo uvedeno do pohybu. Půl roku práce. Ještě déle, pokud počítá i pečlivou přípravu, precizní plánování, schůzky a procesní úkony, možné i nemožné situace, které mohly vzniknout, věci, které se mohly pokazit, než tahle nanejdvůh riskantní operace mohla být uvedena do chodu.

A tady, doufejme, máme výsledek. Na zašifrované flešce, kterou drží v ruce. Snad je to klíč k lepšímu pochopení toho, na čem se spolu Íránci a Číňani domlouvají.

Právě to by na ní mělo být. Rozhovor v konferenční místnosti hotelu v Teheránu před šesti dny mezi vysoce postavenými íránskými a čínskými úředníky. Maja si flešku zastrčí do kapsy u kalhot. Taková nevinně vyhlížející věc, napadne ji.

„Dojedl jsi? Tak pojedme,“ vyzve Ramina. Rychle se vrátí do auta, nasednou a Maja sešlápne plyn. „Vím, že jsi unavený, ale i ty časem budeš muset vypomocet za volantem.“

3

TURECKO

Maja touhle cestou projela v duchu už mnohokrát. Zná ji jako své boty, ví o každé zatáčce, pamatuje si ji do posledních podrobností.

Vrací se, ale ne přímo do Antalye. Nejdříve míří do Incirliku, kde se nachází letecká základna NATO. Ta byla jedním z centrálních bodů během amerického bombardování Islámského státu a právě odtud má být Ramin letecky dopraven domů do Dánska, zatímco Maja se podle plánu vrátí do Antalye a bude se pár dnů slunit na pláži, než odletí zpátky do Billundu. Aneb jak se smíchem pravil Gregers těsně před Majiným odjezdem: „Když se to tak vezme, je to vlastně taková rekreace u moře. No dobře, tak s malou odbočkou. Ale stejně. Nejspíš bychom ti to měli strhnout z dovolené.“

Pěkná odbočka, pomyslela si Maja a zavrtěla hlavou. Dlouhých čtyřicet hodin riskantní jízdy autem v oblasti plné napětí a konfliktů a s falešným pasem v tašce.

Po pár hodinách si vymění místa. Teď je na řadě Maja, aby se vyspala. Tentokrát beze snů. A tak pořád dál, střídají se, vždycky jeden spí a druhý řídí.

Čím dál se dostávají na západ, tím je provoz hustší. Silnice jsou širší, auta kolem nich lepší a domy větší.

O své cestě do Íránu Ramin nevypráví. Až zanedlouho přistane v Dánsku, bude o ní mluvit celé dny, možná i týdny a popisovat ji do posledního detailu. Zpravodajská služba nemívá svého člověka v Íránu příliš často, a tak z něj budou

chtít vytáhnout úplně všechno. Konkrétně co nejvíce informací o možné roli Íránu v takzvané iniciativě Pásu a stezky, tedy v čínském snažení o vybudování toho, čemu se lidově říká Nová Hedvábná stezka, mezikontinentální síť infrastruktury spojující Asii, Evropu, Afriku a Čínu. Tohle se ovšem Maji už netýká. Ona je nejspokojenější v terénu.

Na okraji velkoměsta Adana si udělají přestávku. Vystoupí, popojdou kus od auta, protáhnou si nohy, nadechnou se.

„Náš íránský přítel přišel s hodinovým zpožděním,“ řekne Ramin. „Už jsem se začínal bát, že si to rozmyslel.“

„Jak na tebe působil?“

„Byl nervózní. Měl strach. Skoro celou dobu stál u okna a sledoval ulici. A neustále si mnul ruce.“

„To je nanejvýš pochopitelné,“ soudí Maja vzhledem k tomu, že za vlastizradu je v Íránu oprátka.

„Ale jinak je to přesně ten správný muž,“ dodá Ramin. „Má vysoké postavení v íránské státní hierarchii a spoustu důležitých kontaktů. Minulý týden obědval s ministrem zahraničí. Účastní se téměř všech důležitých schůzek. A je ochotný si se mnou zase promluvit. Přestože má hrůzu z toho, že by na něj mohli přijít.“

„Chudák,“ řekla Maja.

„Jen ne tak sentimentálně,“ opáčí Ramin. „Ale taky před ním smekám.“

„A já zase před tebou, Ramine,“ prohlásí Maja a myslí to vážně. „Jsi naprosto skvělý.“

„A taky moc hezký,“ dodá Ramin se smíchem.

„To taky,“ směje se Maja. „Ale víš, že mám přítele...“

Tím rozhovor skončí. Nasednou zpátky do auta a tentokrát je za volantem Maja.

„Kilikijská brána,“ zvolá Ramin najednou. „To je tady?“

„Za chvíli jsme tam, ceduli jsme minuli už před půl hodinou,“ odpoví Maja. Bájemi opředená soutěska protínající pohoří Taurus a spojující Středomoří s rozlehlými pláněmi Anatolie. Před dvěma a půl tisíci lety tudy prošel Alexandr

Veliký. Později svatý Pavel toužící rozšířit do světa křesťanství, křižáci a v průběhu staletí četné další armády. Ti všichni si probíjávali tehdy ještě náročnou a namáhavou cestu mezi horami ve výšce tisíc metrů nad mořem.

Vůz jedoucí za nimi vrátí Maju zpátky do přítomnosti.

Černá dodávka se zatmavenými skly.

Jede těsně za nimi – až příliš těsně. Slunce se odráží od jejího čelního skla.

„Co to sakra dělá?“ uleví si Maja.

„Kdo?“

Maja neodpoví. Raději se snaží naslouchat svému vnitřnímu hlasu, který ji vyzývá, aby nehysterčila. Panebože, není to přece poprvé, co se setkává se špatným řidičem. A nejspíš ani naposledy.

Přesto je na té černé dodávce něco, co přiživuje její neklid. Nedokázala by to vysvětlit, ale podvědomě vnímá nebezpečí.

Je přetažená? Plížívá bolest hlavy, která už dlouho čeká, až bude moct propuknout naplno, nabírá s rostoucím nedostatkem spánku na intenzitě. A tělo o sobě po všech těch hodinách v nepohodlném voze už také dává vědět. Maja má chvílemi pocit, že jede v snad nejmenším autě v Turecku.

Proč se na ně ta dodávka tak lepí?

Fajn, kamaráde, pomyslí si Maja a přejede do vedlejšího pruhu. Teď máš možnost mě předjet. Jenomže černá dodávka také změní pruh a drží se stále za ní.

„Možná zas tak nespěchá,“ uvažuje Ramin.

„Ale ještě před chvílí spěchal,“ namítne Maja a do svých dalších úvah už Ramina nezasvěcuje. Místo toho zrychlí. Bude s ní dodávka držet krok?

V následujících minutách se snaží auto setřást. Maja je výborná řidička. Je cvičená pro jízdu v náročných podmínkách. Na kluzkých namrzlých silnicích, v horách, v hustém městském provozu. Přejíždí z pruhu do pruhu, zpomaluje, zrychluje – a černá dodávka se neustále drží těsně za ní. Ručička tachometru už překročila stošedesátku, malý nissan se

začíná otrásat a Maja si v hlavě přehrává události uplynulého dne. Sledoval je někdo? Udělala někde chybu? Nebo Ramin? Nebo došlo k chybě někde výš v systému? Někde se něco proláklo. Někdo se prořekl. Choval se neopatrně. Maja se pokouší vybavit si spolucestující, se kterými přiletěla do Turecka. Jestli něco nezahlédla. Jestli se někdo nechoval nezvykle. Jestli se na ni někdo neobrátil, nezajímal se o ni. Ve frontě u odbavení ji oslovil starší pán se slunečními brýlemi zavěšenými na odpor-
né oranžové šňůrce. Zeptal se jí, jestli v Turecku už někdy byla. Proč se jí na to ptal? Chtěl zapříst rozhovor, který by ji odhalil?

Maja si vzpomene, že si také vyměnila pár slov s jedním z mladých řidičů autobusu, když včera vyšla z letiště. Nebo to bylo už předevčírem? Šlo ovšem jen o něco praktického a kontakt iniciovala ona. Maja se soustředí na černou dodávku, která je k ní přísátá jako pijavice. Kolmé skalní stěny lemující silnici tvoří skoro tunel. Průsmyk mezi východem a západem. Nebo mezi životem a smrtí, pomyslí si Maja a okamžitě se ten dramatický obraz snaží vyhnat z hlavy.

„Vyzíždí z pruhu,“ ozve se najednou Ramin. „Myslím, že už nás předjede.“

Po Raminových slovech Maja cítí, jak se jí doslova fyzicky rozlévá tělem úleva.

„Promiň,“ hlesne a pohlédne Raminovi do očí. „Jsem nej-
spíš jen přetažená a všude vidím nějakou hrozbu. Ale byla to fakt...“

„Pozor!“

Raminův výkřik přiměje Maju se otočit. Když černá dodávka přitlačí vůz k horské stěně, jako by ho tvrdě štouchla do ramene, ozve se rána. Malý nissan se otřese a Maja slyší, že se z auta něco utrhlo a odletělo to bůhvíkam.

Maja dupne na brzdu. Vládu nad ní převzaly instinkty. Mechanismy pro přežití. Ale kola nezabírají. Jako by se rozloučila s asfaltem a vznesla se do vzduchu. Jako by gravitace na okamžik přestala existovat – dokud do nich dodávka jedoucí vedle nich znovu nenarazí a tvrdě je nenatlačí na skálu.

„Drž se,“ vykřikne Maja a dál se pokouší snížit rychlost. Ale nejde to, pořád se řítí vpřed a Maja už nad vozem ztratila kontrolu.

Ozvou se další rány. Autem to divoce zatřese, kdykoli narazí do skály. Maja cítí kouř a spálené pneumatiky.

Pak se ozve ještě jedna rána, silnější než ty předchozí.

Ramin vykřikne.

Sklo se tříští.

Silné šubnutí v krku a rameni, jako by se ji někdo snažil roztrhnout vejprůl.

Nebe je pod nimi. Hory se tyčí v autě. Střecha je pryč, odtržená. Asfalt je krvavá kůže, potrhovaná, trčí z ní kost.

Maja slyší zvuky. Otevírání dveří od auta. Hlasy. Kroky. Nemůže se pohnout. Je chycená v jakési dutině. Zmáčkнутá v díře mezi zemí, skálou a zbytky toho, co kdysi bývalo autem. Klaustrofobie, se kterou bojuje už od dětství, se probouzí. Snaží se dostat ven. Ale nejde to, tělo je zaklíněné.

Další hlasy. Vzdálená nesrozumitelná řeč. Maja se chce ohlédnout po Raminovi, ale nemůže otočit hlavou. Chce mu něco říct, zeptat se, jestli je naživu. Ale nevyjde z ní ani hlásek. Zato ty hlasy se ozvou znovu. Turecké? Íránské? Maja to nedokáže rozpoznat, oči se jí zavírají, všechno se s ní točí. Znovu se pokouší vyprostit, ale neví ani, kde je nahoře a kde dole. A už vůbec netuší, kde se vzala ta ruka, co ji uchopila za rameno. Je to Ramin? Ne, ten sedí na opačné straně. „Pust,“ řekne nesmyslně, když to v rameni zabolí. „Pust mě!“

Vtom uvidí muže, který ji drží. Je to jen záblesk v rozbitém zrcátku, stín, který se ji pokouší vytáhnout ze zdemolovaného auta. Hlasy nabraly na síle. Maja si uvědomuje nebezpečí, že jí ti lidé možná nejdou na pomoc, ale chtějí se jenom přesvědčit, jak na tom je. Namáhavě se snaží tu ruku chytit, donutit ji, aby povolila sevření, ale paže se ji dál snaží vytáhnout ze zničeného vozu. Teď se Maje podařilo něco uchopit. Prst. Bez váhání ho zkroutí do strany a dozadu, dokud se neozve křupnutí následované vykřikem.

Pak se hlasy vytratí a někdo utíká. Zvuk startující dodávky vystřídají kroky. A potom zase hlasy, možná znovu ty původní, možná přichází pomoc. Maja teď myslí jen na svůj mobil. Má ho v kapse spolu s tou fleškou. Netuší, jak se jí podařilo ho vytáhnout. Silou vůle. Na displeji je krev. Praskliny. Prsty samy od sebe najdou Google Maps. Souřadnice. Zeměpisná délka, šířka. Snímek obrazovky. A ještě jedna věc. Heslo. *Kaktus*. V rámci současné operace tohle kódové označení znamená, že se všechno podělalo. Stiskne tlačítko odeslat.

4

KASTELLET

Proč to všechno musí být tak těžké? uvažuje Daniel Hartmann a zlobí se na sebe, že nechal deštník v autě. Isabella je nemožná. Mnich je ještě nemožnější. Všichni jsou zatraceně nemožní. Od auta ke Kasselletu to není daleko, ale poprchávání přešlo v hustý déšť a Daniel se musí vyhýbat kalužím, které se mezi dlažebními kostkami vytvořily čistě jen jemu pro zlost.

Dnes Kassellet rozhodně nesplňuje Danielovu představu nejkrásnějšího místa, kde se v Dánsku dá pracovat. Pracovní prostředí v téhle přes tři sta let staré pevnosti je samozřejmě beznadějně nemoderní – a mnozí z Danielových nadřízených ve vojenské zpravodajské službě FE jsou navíc neskutečně otravní –, ale normálně má tohle pracoviště v sobě alespoň jakousi estetiku, ba skoro jakousi hrdou krásu, jako zbytek téhle citadely, jejíž hvězdicovitá oáza je povznesená nad dobové požadavky změn, takže by nikoho neudivilo, kdyby spatřil Johanna Friedricha Struenseeho jak ho v okovech vyvádějí z žaláře za kostelem.

„Dobré ráno,“ pozdraví Daniel příslušníka strážní služby.

„To je ale počasí,“ ozve se jako odpověď od ozbrojeného muže postávajícího u vchodu. „A to přitom předpovídali, že dopoledne pršet nebude.“

„To oni schválně. Prostě si z nás dělají legraci,“ opáčí Daniel a započne každodenní proces průchodu bezpečnostní kontrolou.

Daniel má stále v živé paměti, jak přišel do Kastelletu poprvé. V létě to bude už čtrnáct let, to snad ani není možné. Dneska je sice už jiná doba, ale přesto se mezi Danielovými staršími kolegy stále najdou tací, kteří nikdy nejedou do práce stejnou cestou. Zato Daniel z domu v Hareskovu do Kastelletu v kodaňské čtvrti Østerbro jezdí den co den ve svém nyní už lehce omšelém saabu po téže trase.

Lea čeká přede dveřmi Danielovy kanceláře. Krátké rezavé vlasy má zmáčené deštěm a z hrnku s kávou, který drží v pihováté ruce, stoupá pára.

„Chce s vámi mluvit Hans Henrik Munk,“ oznámí mu.

„Tak to je tedy přivítání. Dobré ráno.“

„Dobré ráno,“ pozdraví ho a ve tváři se jí objeví cosi, co by snad mohl být úsměv.

„Mám se začít bát?“

„Těžko říct. U něj člověk nikdy neví,“ odpoví lakonicky Danielova mladá kolegyně. „Na sekretariátu mi řekli, ať vám vyřídím, že vás bude očekávat za deset minut.“

Daniel přikývne a vejde do své malé kanceláře s nízkým stropem.

Ranní schůzka s šéfem FE většinou nevěstí nic dobrého. Daniel by ve skutečnosti jen těžko hledal něco jiného, čím by měl ještě menší chuť nový týden započít. Munk, tedy Mnich neboli „ctnostný mnich“, jak mu tady mnozí říkají, byl do téhle funkce sice dosazen pouze dočasně jako náhrada za nemocnou ředitelku Louisu Rexovou, jenomže původně předpokládané krátké období se už začíná dost protahovat.

Daniel pohlédne na fotku Isabelly, která stojí na parapetu vedle zarámované fotokoláže jejich dospívajícího syna Benjaminu, vyřezávané figurky krokodýla, kterého si Daniel z nevysvětlitelných příčin přivezl před pár lety z Ugandy, a pozůstatků bonboniéry, kterou mu kolegové dali minulý týden k narozeninám.

Daniel na té fotce manželku vůbec nemůže poznat. Ví sice, že je to ona, ale jinak mu připadá nemožné, že ta krásná

usměvavá žena na fotografii pořízené jednoho večera na pláži u chaty na ostrově Møn a ta manipulativní až agresivní Isabella, se kterou před hodinou snídal ovesnou kaši, je jedna a táž osoba.

Co se sakra pokazilo? ptá se sám sebe, když věší bundu na věšák za dveřmi.

Zapne počítač a posadí se.

Pořád mu ještě zbývá pět minut pro sebe.

Z chodby sem doléhají nezřetelné hlasy. Daniel poznává ten hluboký, který patří šéfovi operativy Gregersi Schmidtovi. Pak se zvuky vytratí a Daniel zůstane ve své kancelářičce v Oddělení operací a analýz, nebo prostě zkráceně OA, jak mu zaměstnanci říkají, úplně sám. Oddělení se nachází v jedné ze šesti protáhlých budov, které spolu s pevnostním kostelem, velitelstvím, několika velikými skladišti, strážnicí, vězením a mlýnem, který je prý nejstarší v Kodani, tvoří historickou pevnost.

Když tady Daniel začínal, přišlo mu zajímavé číst si o jejích dějinách. Nadšeně se nechával pohltit závanem historie, která tudy kráčela a díky níž se cítil součástí něčeho většího a důležitého, sahajícího několik set let do minulosti, totiž nekončícího úsilí o ochranu země před nepřáteli.

Dosud pocituje, že je součástí něčeho významného – alespoň chvílemi. Ale dnes ne.

Uvnitř pevnosti se nacházejí maličké, klaustrofobní kanceláře, kde dospělý muž téměř nemůže stát vzpřímeně, dlouhé úzké chodby a nábytek, který svými laminovanými stoly, červenými kovovými nohama a zelenými pohovkami působí, jako by ho ukradli ze školky za rohem. Voda je zavedena pouze do přízemí, a jelikož je celá ta nádhera památkově chráněná, je téměř nemožné cokoli na ní změnit. Ale jak kdysi řekl Gregers jednomu z mladších spolupracovníků, který si stěžoval, že je to tam zoufale zastaralé: Jestli ti to tu nevoní, tak si buď zacpi nos, nebo si koukej rychle zvyknout.

Dvě minuty, uvědomí si Daniel a vstane.

Hluboký nádech. O Mnichovi se toho dá říct hodně, ale jedna věc je jistá: nesnáší pozdní příchody.

5

KASTELLET

„Danieli,“ začne Hans Henrik Munk a vzhledne od obrazovky. „Posaď se. Musíme si o něčem promluvit.“

To už mi tak trochu došlo, pomyslí si Daniel a sveze se na nepohodlnou židli naproti nejvyššímu šéfovi.

„Když budeme mít štěstí, přinesou nám kafe,“ poznamená prozatímní ředitel a popojede se židlí doprava, pryč od monitoru. Jaksi slavnostně složí ruce na stůl před sebou a přejede po Danielovi hodnotícím pohledem. Jedna půlka Danielova obličej je zakrývá na mapě světa pověšené na zdi za ním kus západní Austrálie, druhá východní pobřeží Afriky. „Dokážeš si asi spočítat, o co jde.“

Daniel ze zkušenosti s Mnichem ví, že často je nejlepší mluvit co nejmíň, a tak jen tiše vyčkává. Vznesené umění rozhovoru nepatří k Mnichovým silným stránkám. Daniel u prozatímního šéfa FE obecně příliš mnoho silných stránek nenachází. Je docela záhada, jak vůbec kdo mohl na tohohle brzy šedesátiletého šéfa z řad policie připadnout. Ne že by byl hloupý, naopak se povídá, že je opravdu chytrý. Ale pokud jde o vztahy a cit pro zpravodajskou práci, skřípe to.

„Ale začneme jinde,“ pokračuje Mnich a poupraví si límeček přírodně bílé košile pod sakem. „Doma.“

„U mě doma?“

„Nech toho, Danieli. Moc dobře víš, o co jde. A víš, že já to vím. Já tvoji ženu neznám, ale nepochybně to je milá a hodná ženská,“ prohlásí a udělá krátkou přestávku, ve které má

Daniel znovu příležitost připomenout si v duchu Isabellu a mrazivou atmosféru, která se jim do hrázděného domu v Hareskovenu vloudila.

A to spolu přitom v létě budou už čtyřiaadvacet let. Bez přestávek a s minimem krizí, které by stály za řeč, i když je pravda, že jejich vztah teď mnohem víc tvoří každodenní rutina. Ve všední den občas televize, v pátek láhev červeného a spousta příjemných pohodových rozhovorů o obyčejných věcech. Ale o práci téměř nikdy.

Jenomže teď se něco změnilo. V Isabelle před nedávnem cosi uzrálo. A Daniel k tomu nedokáže proniknout, možná proto, že jde jen o takový matný pocit.

Daniel si časem začal v duchu říkat: Já jsem stále stejný, to ona se změnila.

„Isabella Hartmannová je přece reportérkou Dánského rozhlasu, Danieli,“ připomene Mnich a Daniel se probere. Vtom je vyruší opatrné zaklepání na dveře, vejde sekretářka a přinese jim kávu. „Díky, Hanne,“ kvituje to Mnich a nalije jim oběma. „Nepracovala tvoje žena taky v TV2?“ zeptá se, když opět osamí.

„Ne,“ zavrtí hlavou Daniel. „Ale prošla redakcemi pár velkých deníků.“

„A teď je ve státní televizi. Všechna čest,“ dodá Mnich tónem, který se snaží znít uvěřitelně. „To bych opravdu rád a srdečně zdůraznil. Novinařina je fakt důležitá, to rozhodně. Hlídací psi demokracie a tak dál.“

Daniel přemýšlí, jak tenhle rozhovor co nejdříve ukončit.

„No a já sám jsem skončil tady. Nejdřív policie – a teď vojenská zpravodajská služba. Kdo by to do toho otrhánka ze zapadákov byl řekl,“ prohodí Mnich se skromností v hlase, za kterou by Daniel nedal ani zlámanou grešli. „Samozřejmě jenom na omezenou dobu,“ dořekne šéf.

Daniel se musí kousnout do jazyka, aby se nerozesmál. Jeden jediný pohled do Munkovy tváře mu potvrdí, co všichni v FE už dávno vědí: Hans Henrik Munk je hluboce přesvědčen,

že by měl ve funkci zůstat nastálo, protože je pro ni prostě nejlepší.

„Novináři,“ vrací se Mnich zpátky k merituu rozhovoru.
„Mají samozřejmě svoje... řekněme priority.“

„Jde vám o ten podcast?“

„Čekal jsem, až to řekneš ty. Slyšel jsi ho?“

„První díl,“ odpoví Daniel.

„Druhý díl zveřejnili včera. A budou následovat další. Celá sezóna, tak tomu myslím říkají.“

„Ale co já bych s tím asi tak mohl dělat?“

„A snažil ses?“ zeptá se Mnich.

„Jestli jsem se to snažil stopnout?“

„Poslechni, Danieli,“ začne Mnich a vstane. Obejde stůl a přejde za Daniela k oknu, uvolní háček a vpustí do kanceláře nacházející se ve druhém poschodí trochu vytouženého vzduchu. Dlouho tam stojí a hledí z okna na ochranný val. Měkké zamlžené srpnové slunce už rozehnalo mráčky.

„Nemůžu Dánskému rozhlasu bránit produkovat to, co považuje za potřebné. To je jasné. A opravdu nerad bych byl nucen obrátit se na vyšší místa, pokud se tomu můžeme vyhnout. Je rozhodně lepší vypořádat se s tím už v začátcích, je to přece jen tvoje žena. Sdílíte lože a...“

Do řeči se mu vloudí pauzička. Možná Mnich zaváhal kvůli nepromyšlenému překročení soukromí tím, že se zmínil o posteli. Ale Danielovi je i tak jasné, co chce říct. Mohli by tohle setkání okamžitě ukončit, protože už ví, kam to povede.

„... a sdílíte i každodenní život,“ dořekne konečně. „V manželství jde přece o to, aby se oba ctili a respektovali vzájemně své hranice.“

„Hranice?“ zopakuje Daniel.

„Víš přece, jak to myslím,“ otočí se Mnich k Danielovi.
„Znáš pravidla hry. Víš stejně dobře jako já, že zpravodajská služba funguje jinak než ostatní úřady a instituce. Nejsme základka v Hørsholmu, co švindluje s účetnictvím. Nebo nějaký

komunální politik, co nedokáže rozlišit svoje peníze od peněz daňových poplatníků. Takové věci by reportéři samozřejmě měli vytahovat na světlo. Ale zpravodajská služba je garantem bezpečnosti země. A tu můžeme zajistit pouze tehdy, když nás nechají pracovat v klidu.“

Daniel ho nechá ještě chvíli pokračovat. Tohle je stará diskuze, kterou už slyšel v nejrůznějších obměnách snad tisíckrát. Jak uzavřené mají obě dánské zpravodajské služby být? Velká část jejich práce se samozřejmě zabývá tajnými záležitostmi. Jenomže spolu s tím, jak po jedenáctém září vzrostl objem finančních prostředků přidělovaných FE i PET, začalo se víc pozornosti obracet i k jejich práci. Představa hermetické uzavřenosti nejde dost dobře dohromady s demokratickým Dánskem, postaveným na důvěře, svobodě slova a transparentnosti. Je to věčné dilema, jemné vyvažování mezi potřebou zachovat možnost tajných služeb pracovat operativně mimo hledáček společnosti, ale zároveň být přístupní a otevření ve všem, co je možné sdělovat bez ohrožení operativní práce. Právě tohle je opravdu zásadní, pokud má veřejnost zpravodajským službám důvěřovat.

První díl podcastové série *Tajemná komnata* byl zveřejněn už před šesti dny. Název vymyslela sama Isabella. Převzala ho z titulu jedné z knih o Harrym Potterovi, které předčítali Benjaminovi, když byl malý. Daniel jí ten název nevymlouval, i když mu připadal hloupý, vlastně se ji vůbec nesnažil nějak zastavit. Především proto, že tomu projektu nevěřil. Ale i proto, že o takových věcech nejsou doma schopní se bavit. Mezi Isabellinými povahovými vlastnostmi nejsou poslušnost a přizpůsobivost zrovna těmi, kterých byste si všimli jako prvních. A stejně jako Daniel se ani ona vzhledem k práci o některé informace nesmí podělit. Isabella a její kolegové si už vzali na mušku například privilegia královské rodiny, problematické účetnictví organizace Naše dítě nebo pochybné výchovné metody jedné internátní školy ve Vordingborgu.

Isabellina investigativní skupina z Dánského rozhlasu pracovala po osm měsíců ve dne v noci, aby bezpečnostní a zpravodajskou službu PET důkladně zmapovala a proklepla. Popsalí její první nesmělé krůčky. Hezky od začátku. Celý kus dánské historie, který ještě nikdy nebyl zpracován pro široké publikum. Spolupracovali s řadou významných historiků. A občas se ponořili i do konkrétních případů, ve kterých tajná služba sehrála zásadní roli. Hodně prostoru věnovali také studené válce. Ale zaměřili se i na novější konflikty. Daniel ví jen to, co stojí v doprovodném textu k programu, a pak už jen pár zcela nevýbušných informací, které prošly přes Isabellin obranný krunýř – jako například ten pohádkový titul podcastu.

Daniel naprosto chápe, že šéfovi PET není příjemné octnout se v hledáčku médií. Ale říká si, že by mu přece jen mohlo být trochu útěchou, že se podcast zabývá historickými – již známými – tématy. Horší bude druhá série. Ještě není jasné kdy, ale až ji dříve nebo později, třeba už za pár měsíců, zveřejní na webu, bude si ji moct stáhnout každý a poslechnout si ji při běhání nebo ve vlaku. O moc víc toho o ní ještě nikdo neví. Dokonce ani Daniel, jehož manželka patří k jejím tvůrcům. A právě tahle nejistota, co se v druhé sérii objeví, teď rozpaluje sociální síť do běla.

„Rozhodně nejde o to, že někdo něco potřebuje skrýt, to bych rád zdůraznil,“ podtrhne Mnich po krátkém odmlčení. „Probral jsem to už s šéfem PET. Není tady nic skrytého k odhalování. V rámci pravidel, která jsou pro lidi jako my stanovená, je všechno, jak má být. Ale i tak.“

„Ale i tak?“

„Mohl by sis s ní promluvit?“

„Mám ji požádat, aby toho nechala?“

„Je to sakra tvoje žena, Danieli. Celá tahle... nešťastná záležitost se přece nakonec dotkne i tebe,“ opáčí Mnich. Probodává Daniela pohledem svých vodově modrých rybích očí a nepřímou tím sděluje: tohle je taková malá válka. „Dobře, takže si rozumíme,“ prohlásí Mnich a s klidem ignoruje

nepodstatný detail, že Daniel žádnou shodu najevo nedal. „Tím bychom to tedy myslím mohli...“

Mnich se zarazí, když se ozve zaklepání na dveře. Nestihne už nic dodat, než se dveře rozletí.

Když vejde Gregers, povšimne si Daniel lehkých známek odporu v Mnichově tváři. Coby šéf operativy má Gregers Schmidt víc pravomocí než většina ostatních, ale vtrhnout takhle do kanceláře prozatímního šéfa uprostřed jednání k nim rozhodně nepatří.

„Gregersi. Zrovna končíme,“ ucedí Mnich.

„Musím s tebou mluvit. Okamžitě,“ zdůrazní Gregers, který sice už překročil šedesátku, ale mluví a pohybuje se jako o nejméně dvacet let mladší armádní důstojník.

„O co jde?“

„O Maju,“ odvěť Gregers.

„Maju?“

„Maju Birkovou.“

Chvilku trvá, než to jméno Mnichovi v hlavě docvakne. A ještě déle trvá, než šéf obrátí pozornost k Danielovi, který nechtěnou náhodou sleduje tohle Gregersovo dramatické entrée z první řady.

„Co se stalo?“ zeptá se Daniel bez ohledu na to, že jeho do situace zatím nikdo nezahrnul.

„Je v Turecku. A máme tu stav nouze,“ upřesní Gregers.

Mnich už je na nohou. Vystřká Daniela do úzké chodby a zavře za ním dveře.

Daniel nemá nic slyšet, ale přece jen dokáže občas něco zachytit z rozhovoru, ve kterém teď muži v kanceláři pokračují.

Zaslechne něco, co se mu vůbec nelíbí. Pronikne to do chodby a na okamžik ho to úplně ochromí. Maja havarovala v autě. Je to vážné. O moc víc toho neslyší. Ani odpověď na Mnichovu otázku, po níž se rozhostí zlověstné ticho: *Přežije?*

6

TARSUS, TURECKO

Klíč.

Klíč od čeho? říká si Maja Birková a pokouší se pochopit, kde je. A kdo je.

Klíč od kůlny na chatě? Zastrčený do dutinky pod příčným trémkem, pokaždé skrytý za stěnou z nejjemnějších pavučin. Nebo má na mysli klíč od mámina kola? Červený klíček, který za živého boha nesměla ztratit. Poklepávala si vždycky na kapsu u džínu, aby se ujistila, že ho tam má.

Kalhoty. Klíč v kalhotách.

Do Majiny paměti pomaličku proniká světlo, začíná se otvírat. Nejprve jenom na škvírku. Pak přijde bolest hlavy, která začne dole na zátylku a propracovává se vzhůru a hluboko dovnitř do lebky, až vyvrcholí mezi očima a způsobí bolestivé mžítiky.

Fleška. Ramin. Auto narážející do skalní stěny.

Maja šmátrá rukou po přední kapse. Ale nic tam není – nic, jenom pomačkaná bílá nemocniční košile, kterou má bůhví-proč na sobě.

Kde je Ramin? Seděl vedle ní. A pak byl najednou pryč.

„Sakra,“ zašeptá Maja. *Sakra.*

Nemůže se téměř pohnout. Někdo jí na prsa položil něco těžkého a to ji teď tlačí do tlusté matrace. Snaží se vzchopit. Kdo jsem? Signe Merete Lundová. Ne, kdo jsem doopravdy? Vtom si vzpomene. Stejně jako Signe Merete Lundová z pasu a Laura Hansenová, která přiletěla charterovým letadlem

z Billundu, se Maja Birková narodila na západním okraji Århusu a vyrostla na předměstí Kodaně.

„Haló,“ zkusí Maja zavolat, ale je z toho jen slabé zašep­tání, které nikdo neslyší a na které nikdo neodpoví. „Haló.“

Neví, na koho volá.

Nějaký přístroj se rozječí kdesi za tenkým béžovým zá­věsem, který ji odděluje od okolního světa. Beduínský stan, pomyslí si ve svém omámení Maja a rázem má před očima bílý stan míhající se ve větru někde v nedozírné poušti, zvířený písek a velbloudy.

Odkudsi z neznáma k ní zaléhají vzdálené hlasy. Nějaký Turek nařiká a někoho volá. Dívka pláče. A někde v dáli – za těmi úzkými špaletovými okny, ze kterých vidí kousíček škvírou mezi závěsy – rozzuřené divoké kočky.

„Paní... Lundová?“

Hlas zpoza závěsu. Maja si ta slova nespojuje s ničím, co by se jí týkalo.

„Signe Lundová?“ Žena roztáhne závěs a vejde. Maja vidí, že je to dobrá žena, má velké hřejivé oči a obličej jako sluníčko. „Jak je vám? Mluvíte anglicky?“ zeptá se mladá sestřička.

„Ano,“ odpoví Maja na poslední otázku.

„Zatím jste byla vzhůru jenom chvílemi,“ poví jí žena. „A pak jste zase upadala do hlubokého spánku.“

„Teď jsem vzhůru,“ řekne Maja, i když neví, jestli je to pravda. Na štítku, který má mladá žena připnutý na hrudi, si přečte její jméno: *Rihanna*.

„Váš stav je stabilizovaný. Chcete si promluvit s lékařem?“

„Moment,“ zarazí ji Maja a pokusí se změnit polohu. Zaskřípání postele a bolestivé bodnutí v horní části břicha. „Oblečení?“

„Vaše oblečení?“

„Ano,“ přitaká Maja a několikrát to ne úplně snadné slovo zopakuje. *Clothes*. „Kde je?“

„Ale teď máte přece na sobě nemocniční oděv.“